

нозе не го болѣха. Не чувствуваше тежкитѣ вериги. Слушаше думитѣ на чудния монахъ и смъртъта вече не го плашеше, нито му се виждаше позорна.

— Когато всички българи станатъ юнаци като тебе, България ще се освободи...

— Отче, — запита съ треперящъ гласъ хайдутинътъ. — Азъ утре ще се явя предъ Бога и искамъ да му се помоля за тебе, защото ти ми отвори очитѣ. Кажи ми името си!

— Помоли се, сине, за грѣшния монахъ Паисий Хилендарски.

* * *

На следния день всички граждани бѣха насила изкарани на площада, за да видятъ, какъ ще бжде наказанъ единъ бунтовникъ.

Но когато доведоха осждекия, той бѣше спокоенъ, гордъ и усмихнатъ. Редомъ съ него вървѣше отецъ Паисий.

— Сбогомъ, отче, — викна хайдутинътъ и самъ се покачи на бурето подъ бесилката. — Тукъ е по-високо и по-ясно се вижда изгрѣващото слънце на свободата!

Змей Горанинъ.



На брѣга край рѣка Огоста спрѣлъ Манго съ своя мѣничкѣ катунъ. Разперилъ черга, запалилъ огънь и седналъ край огнището съ захапана луличка. Пушелъ и си мислѣлъ:

— Какво да направя, че пари да спечеля, кѣща да си купя, като всички хора и да не се скитамъ катунаринъ

цѣлъ животъ! — Мислилъ, мислилъ и най-сетне му свѣтнала въ главата една хитрина.

— Ще направя палешникъ, ще трѣгна изъ селата и ще казвамъ, че тоя палешникъ само пари изравя отъ земята. Но струва много — една шепажълтички.

Направилъ палешника Ман-